

PROF. UNIV. DR. PETRE FLORESCU (1944-2010)

Născut în 1944 la Sibiu, în timpul pribegiei Facultății de Medicină din Cluj, cel ce avea să devină „Decanul de Suflet” al numeroase generații de medici și-a petrecut copilăria asistând la lovitura de stat și ascensiunea comunistă din România postbelică.

Provine dintr-o familie de medici extrem de respectați în lumea medicală clujeană ante și postbelică, tatăl său fiind unul din asistenții Profesorului Goia. În interiorul familiei a primit o educație foarte dură, elitistă și anticomunistă, explicându-i-se în permanență că, deoarece provine dintr-o familie „nesănătoasă” d.p.d.v. al ideologiei comuniste, nu are nici o șansă de a reuși ceva în viață decât dacă este primul, la orice concurs/examen din viața sa. Și așa a și fost. A fost nevoie ca la vârsta de doar 16 ani (pe atunci se făceau doar 10 clase gimnaziale), să reușească primul la admiterea la medicină, altfel nici nu ar fi fost admis (pentru descendenții familiilor „nesănătoase” în anii aceia nu era decât un singur loc la medicină). Se întâmpla în 1961.

A intrat primul și a terminat primul. Cu media generală 10. Și-a dorit mult, ca după aceea să acceadă într-un post de interne, în Cadrul Clinicii Medicale I din Cluj, dar nu s-a putut. Sistemul PCR (Pile, Cunoștințe, Relații) funcționa deja din plin. A fost, într-un fel, împins de soartă să intre în Catedra de Anatomie Patologică, unde a funcționat ca asistent stagiar între anii 1969 și 1972.

Aici a dat însă de V.V. Papilian (fiul marelui V. Papilian), care lucra ca anatomo-patolog în cadrul prosecturii Spitalului Județean și care este considerat în mod unanim, părintele anatomo-patologiei moderne din Cluj. Sub îndrumarea lui și procedând așa cum a fost învățat să facă, termină în 1972 specialitatea, cu media maximă pe țară, promovând totodată ca asistent în cadrul Catedrei. Nu s-a putut opri. În 1974 își finalizează teza de doctorat, iar în 1979, promova examenul de primariat în specialitate, pe singurul loc disponibil la momentul acela, pe țară. Cu această ocazie promovează și la poziția de șef de lucrări în cadrul Catedrei.

În perioada anilor 70-80, împreună cu Profesorul Roman Vlaicu de la Clinica Medicală I, au instituit un nou stil de curs adresat studenților, un duet anatomo-clinic, unde fiecare își ținea partea de curs, completându-se reciproc. Acest curs a avut un răsunet uriaș și de atunci, „cursurile lui Florescu” nu au mai fost aceleași. Corelația anatomo-clinică ca stil de predare, cuplată cu severitate, dar și cu un acut simț al dreptății, respingând constant intervenția PCR (Pile, Cunoștințe, Relații) în examenul ținut de el, l-a făcut

să fie adorat de studenți.

În 1974 a înființat primul laborator de anatomie patologică pediatrică din țară, în cadrul Spitalului Clinic de Copii și de atunci a lucrat în el până în ultima clipă. A impus, în cadrul spitalului, un standard înalt al autopsiilor pediatrice (transformate în artă), participarea obligatorie a clinicienilor și rezidenților de toate specialitățile la acestea transformând în permanență necropsia într-o valoroasă activitate didactică și morală. Ședințele de dezbateri anatomo-clinică ținute în cadrul celor trei clinici pediatrice din Cluj au rămas celebre în rândul specialiștilor și rezidenților, dar și a studenților, din cauza elucidării, în tandem cu clinica, a numeroase cazuri dificile.

Activitatea de predare din Catedră s-a adresat atât studenților de MG, cât și celor de la Facultatea de Stomatologie. Pentru a putea ține un curs de anatomie-patologică stomatologică (singurul de acest gen din țară) în același stil corelat cu clinica, a trebuit să acumuleze cunoștințe specifice acestui sector mai special al medicinei. În acest scop, timp de peste 20 de ani, a deservit d.p.d.v. anatomopatologic, pe gratis, Clinica de Chirurgie Buco-Maxilo-Facială, acumulând o experiență unică pe care s-a străduit sistematic să o transmită studenților, dar și rezidenților săi, în stilul său specific, corelat cu clinica și bazat pe profunde cunoștințe de embriologie și fiziopatologie.

A fost inițiatorul și cofondator al Societății Române de Patologie, contribuind în calitate de consultant ministerial la alcătuirea legislației ce reglementează actualmente activitatea anatomopatologică din țară. A fost părintele Jurnalului Român de Patologie, pentru multă vreme singura revistă de specialitate din țară. A conceput-o ca fiind o platformă de informare în primul rând pentru rezidenți, într-o vreme în care accesul la informație nu era atât de facil ca în ziua de azi. Și a ținut foarte mult să fie în limba română pentru a fi pe deplin accesibilă tuturor rezidenților din România. A participat constant la Congresele de specialitate din țară și străinătate, „târând” după el generații întregi de rezidenți, fiind permanent înconjurat de aceștia ca o cloșcă cu pui. Mulți pui.

Toate acestea și multe altele, au făcut din el anatomo-patologul de referință al țării, trecerea sa în afara dimensiunilor temporo-spațiale familiare nouă lăsând un gol imens, pe care ne va fi greu să-l umplem.

Dan Gheban